

Katechetický **VĚSTNÍK**

č. 1-2 **Školní rok 2006/07 – září, říjen**

BUĎME NÁSTROJEM BOŽÍ LÁSKY

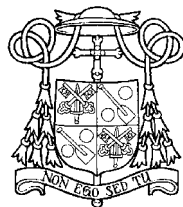
malé zastavení s brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem

Mohl byste se s námi podělit o nějakou vzpomínku z hodin náboženství?

Tato otázka ve mně vyvolává hned několik odpovědí, a to jak z doby mého dětství, kdy jsem byl vyučován, tak z pozdějších let, kdy jsem jako kněz sám vyučoval.

Ale zmíním tu dětskou. Náš pan kaplan v náboženství vždycky nějak „kouzlil“. Třeba někam schoval nějaký lísteček a my jsme ho měli najít, nebo nechával mizet a zase objevovat kulíčku a další předměty. Trochu se stydím, že si dnes nepamatuji nic z tehdy probírané látky, ale přesto jsem si jistý, že jsem v hodinách náboženství dostal základy katolické nauky, na kterých bylo možné stavět dál.

Zcela živě si naopak vzpomínám na jiné situace, které s vyučováním náboženství souvisely. Několikrát do roka jsme s maminkou a staršími bratry (tatínek byl v té době zavřený jako politický vězeň) sedávali nad velkou obrázkovou Bibli s krátkými texty a povídali si o vyobrazených příbězích. Při nich oživalo to, co jsem slyšel v hodinách náboženství i při bohoslužbách v kostele, a skládalo se to do obrazce, který dodnes doplňuji.

Kdo byl pro vás nejlepším učitelem (a proč)?

Výborných učitelů jsem potkal několik. Řekl bych, že to byl každý, kdo dokázal svůj předmět podat s přesahem nejen vědomostním, ale především lidským. Když bych to řekl zbožně, títo učitelé vstupovali do života nás dětí jako nástroj lásky Boha k nám. O každého z nás se osobně zajímali, vedli nás k objevování věcí, z nichž měli radost, a k opatrnosti před těmi, kterých se obávali. S výukou nám předávali i kousek sebe, svého životního postoje a osobního příkladu.

Co považujete pro současnou dobu za nejdůležitější?

Za nejdůležitější katechezi dnešní doby považuji osobní svatost.

Co byste přál katechetům do jejich služby?

Aby dokázali být pro ty, které jim Pán svěřuje, nejen dobrými učiteli a předavateli vědomostí, ale také láskyplnými vychovateli. A aby sloužili jako dalekohled nebo mikroskop k odhalování toho, co je očím na první pohled skryté.

OBSAH čísla 1-2/2006-07**Téma: Církev**

- **Vzděláváme se**
Církev – místo sdílení
Božího života
- **Inspirace pro katechezi**
Mladší školní věk
Starší školní věk
- **O křesťanství
nejen černě**
Vliv křesťanství
na kulturu společnosti
- **Okénko
rodinné katecheze**
Nešidíme naše děti
o Boha?

PŘÍLOHY:

- **Luštěnky a pracovní listy**
Církev
Vzácný poklad
Svatý František
Chcete být bibliotékařem?
- **Modlitba růžence**
Pomůcka nejen pro děti
- **Příloha PMDD**

Milí přátelé,

zdravíme Vás na začátku nového školního roku. Hlavním tématem Katechetického věstníku bude letos **CÍRKEV**. Církev, která je „institucí“ Boží i lidskou, církev, se kterou se setkáváme v různých podobách a kterou tvoříme také my.

V úvodníku se budeme setkávat s našimi biskupy a jejich odpověďmi na dané otázky týkající se hlavně náboženství a katechetů.

Rubriku *Vzděláváme se* bude na téma *církev* rozvíjet P. Prokop Brož z Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Inspiraci pro katechezi nám budou jako loni předkládat dva kněží brněnské diecéze – otcové Petr Havlát a Pavel Kafka.

Nově uvádíme rubriku *O křesťanství nejen černě*, v níž se otec Jiří Kaňa pokusí vyvážit pohled na církev, jak je dnes často prezentován médií, a poukázat na některé kladné hodnoty, které díky křesťanství a církvi máme. Tento text může posloužit nejen pro vaše vzdělání a povzbuzení, ale také při práci s dospívajícími a dospělými.

Okénko rodinné katecheze se znovu zaměří na náboženskou výchovu v rodině a její význam.

V kopírovatelných přílohách najdeme jako obvykle luštěnky, hry, náměty pro liturgickou dobu (kartičky k „dětským“ mším) aj. Nově zařazujeme přílohu připravovanou Papežským misijním dílem dětí, která je přípravou na Misijní kongres 2007.

Marie Špačková

za Katechetické centrum Biskupství brněnského

VZDĚLÁVÁME SE

Církev – místo sdílení Božího života

Úvahy nad církví úzce souvisí s tím, jak k ní přistupujeme. Ze současné teologické literatury bych zdůraznil tři důležité a velmi silné momenty církve, které nemůžeme od sebe odtrhnout:

- a) církev je reálné pozemské společenství,
- b) církev má svůj původ v díle Nejsvětější Trojice,
- c) církev projevuje svůj život v tomto světě.

Jak k Církvi přistupovat

Církev je veličina společenského charakteru. Můžeme ji tedy vyrovnat do jedné řady např. se synagógou, ummou (islám) a sanghou (buddhismus). Také se bude řídit společenskými, hospodářskými a obecně náboženskými zákonitostmi. Když se v rámci diskuse I. vatikán-

ského koncilu hovořilo o tom, že církev je *societas perfecta*, nemělo to znamenat, že je svou působností dokonalá, ale že je dokonalá *svým původem*: u jejího zrodu nestojí čistě lidský element, ale sám Ježíš Kristus.

Církev má tedy svůj původ v díle Božím. Je tvořena lidmi, které si Bůh „vyvolil, povolal, ospravedlnil a uvedl do slávy“, tedy lidmi, kteří „milují Boha“ (srov. Řím 8,28-30). Základem církve je reálně se uskutečňující Boží láska, na niž lidé – opět reálně – odpovídají. Církev je tedy podle LG I „v Kristu“ (má totiž skutečně svůj původ v Bohu) „jakoby svátost neboli znamení a nástroj“ (Církev je *živou* veličinou tohoto světa) „vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva“ (jde o mnohotvaré působení Boží lásky, která spojuje jednak člověka s Bohem, ale též vede lidstvo k jeho sjednocení). Není snadné uchopit církev v tomto jejím náročném statutu: vlastně je to čistě lidsky nemožné, což dokládá mnoho velmi zanícených snah a tužeb, které ovšem nakonec zavedly církev do míst, kde už nemohla být „svátostí vnitřního spojení s Bohem a jednoty celého lidstva.“

Církev se projevuje v tomto světě. Znamená to tedy, že se církev plně noří do dějin světa a působí jejich naplňování. To je jeden ze základních obsahů poslední knihy Písma svatého: sedm církevních obcí „na svém těle“ prožívá drama odvíjejících se dějin světa; církev celí různým mocnostem zla, od Boha je jí „připraveno útočiště“ (Zj 12,6) a sama je nositelem vítězství, její členové zpívají novou píseň (Zj 14,3) a následují Beránka. Prolinání už dosaženého vítězství a putování je pro církev ve světě příznačné: „Dokud však nenastane nové nebe a nová země, v nichž bude sídlit spravedlnost (srov. 2 Petr 3,13), putující církev ve svých svátostech a institucích, jež patří k tomuto věku, má podobu tohoto pomíjícího světa“ (LG 48).

Sdílení Božího života

Tyto tři základní momenty církve bychom mohli sledovat už od té chvíle, kdy Bůh uzavřel s Abrahámem smlouvu a opakovaně ji obnovoval, až ji definitivně stvrdil ve svém Synu. Smlouvou se Hospodin ujímá Abraháma – svého národa – lidstva – v tom stavu, v jakém se právě nachází, vnáší „nový řád“ a vede po „nové cestě“. Izraeli tím do jeho náboženství vstupuje jako stálice prvek *poslušnosti a skutečného setkávání/chození s Hospodinem*.

Smlouva Boha s člověkem byla ovšem definitivně uzavřena „krví nové smlouvy“ – v eucharistii. Církev, která je lidem Božím, založeným na věčné smlouvě, má své těžiště v eucharistii. Odtud můžeme rozvíjet pojetí církve, která si uchovává svou pozemskou, viditelnou či lidskou povahu nebo řád. Současně je též místem, v němž se nám Bůh daruje, takže člověk sdílí Boží život v jeho plné šíři; přitom eucharistie zůstává svátostí dramatické účasti na naplňování vítězství Krista ve světě, vždyť je podle Tridentského koncilu „zpřítomněním Kristovy oběti na kříži.“ *Církev v eucharistii* objevuje svoji identitu jako dar, je – řečeno slovy liturgické modlitby – „svátostí milostivé lásky, znamením jednoty a putem bratrské lásky.“ Církev je tu proto, že sám Kristus se své církvi daruje, takže je „církvi přijímán, duše se naplňuje milostí a dává se nám záruka budoucí slávy“ (SC 47).

V tomto prvním zamyšlení jsme si mohli uvědomit, že k církvi je třeba přistupovat *ve víře jako ke společenství založenému na Boží lásce*. Což znamená, že:

- a) kvůli ústřednímu postavení eucharistie je liturgický život církve klíčový;
- b) církev má společenskou povahu, bude tedy mít i vlastní společenský řád, který lze nalézt v hierarchickém uspořádání církve;

c) je-li církev založena na Boží lásce a „Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby svět spasil“ – je církev poslána, aby byla přítomna uprostřed dramatu vykoupení světa, dokud Kristus nepřijde ve své slávě na konci časů.

V církvi můžeme zahlédnout její skutečný obraz, když na ni budeme nahlížet dokořán otevřenýma lidskýma očima, jejichž pohled je osvěcen vírou, pročištěn láskou a zaostřen nadějí.

K reflexi

Počítá můj obraz církve, jaký si utvářím na základě vlastní zkušenosti, opravdu s pozemskou realitou, ve které působí Trojjediný Bůh? Není můj obraz nějak zkreslen či potrhán?

ThLic. Prokop Brož

INSPIRACE PRO KATECHEZI

MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Církev je jako jedna velká rodina

Pomůcky: papír, fixy, síť, papírové rybičky, tužky.

O církvi se říká, že je to jedna velká rodina, a je to pravda. V rodině má každý své místo a každý je zde moc důležitý. Důležití jsou rodiče, ale i děti. Místo v rodině mají i babička a dědeček. Rodina je místo, kde se všichni snaží mít rádi a navzájem si pomáhají. A podobně je tomu i v církvi. Je to místo, kam patříme, kde se máme rádi a kde si chceme pomáhat.

Vyprávění: Po moři se plavila velká loď. Součástí této lodi byly tisíce malých šroubků. Každý z nich byl pro loď moc důležitý. Jednoho dne se jeden malý šroubek rozhodl, že si udělá trochu pohodlí a že se vyšroubuje. Když se to ale dozvěděly ostatní šroubky, tak začaly protestovat: „Zbláznil ses? Když se vyšroubuješ, tak po čase začnou vypadávat i další šroubky a loď se potopí!“ A začaly prosit malý šroubek, aby zůstal na svém místě. Ten nakonec upustil od svého plánu, zůstal na svém místě a loď se šťastně dostala do cíle.

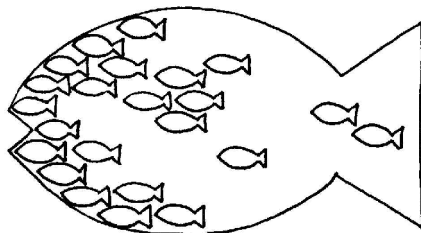
Dynamiky:

- **Služby v rodině**

Katecheta přinese plakát, který je rozdělený na čtyři části. Jednotlivé části obsahují tyto nadpisy: tatínek, maminka, děti, prarodiče. Děti se mají společně zamyslet nad tím, jaké úkoly, povinnosti a služby mají v rodině jednotliví členové. Co je úkolem tatínka a maminky? Co se očekává od dětí, a jak zase pomáhají dědeček a babička? Co děláme proto, aby rodina byla skutečným společenstvím lásky?

- **Papírové rybičky**

Děti si vystříhnou z papíru malé rybičky. Katecheta vypráví o tom, že když pluje malá ryba v moři, může ji pohltnout velryba nebo žralok. Když se však mnoho malých rybek semkne dohromady a pluje stejným směrem, vytvoří jakýsi útvar (plankton), na který si velká ryba netroufá, protože ty malé rybky

vrhají dohromady tak veliký stín, jakoby plula obrovská ryba. „Společenství ryb“ zachrání jednotlivé rybky před zahubením. Můžeme říct, že i církev je takovým společenstvím a každý z nás je malou rybičkou. Každý si svou rybku podepíše, vybarví a nalepí na plakát do obrysu velké ryby, který katecheta připravil.

Na závěr můžeme říct: „Dnes je na světě víc než miliarda křesťanů. Tolik rybiček už patří k sobě. Tak, jako je každá rybička jiná, i do církve patří různí lidé: malí i velcí, staří i mladí, zdraví i nemocní. Každý tam má své místo a je moc důležitý!“

Námět připravil Petr Havlát

STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

Co je církev

Cíl: Pomocí obrazů církve se pokusit pochopit, co je církev, a vyjádřit vlastní vztah k ní.

Jednou z cest k pochopení podstaty církve je seznámit se se všemi obrazy, kterými byla a je církev v teologii popisována. Katecheze spočívá v tom, že katecheta napíše nejrůznější obrazy církve. Může postupovat i tak, že rozdá lístečky s biblickými citacemi, které si mladí v Písmu vyhledají. Úkol zní: „Objevte na základě biblické citace nějaké obrazné pojmenování pro církev.“ Když si obrazy zapíšeme, katecheta vysvětlí, že každý z nich se dívá na církev pod jiným úhlem pohledu a vyzvedá jiný rozměr církve. Společně pak k jednotlivým obrazům dopisujeme, co zdůrazňují. Výsledek může být např. následující:

- **Boží lid** – putujeme, jsme na cestě do Božího království
- **Kristovo tělo** (1 Kor 12,27) – každý je potřebný a užitečný pro společenství, zodpovědnost jednoho za druhého
- **Chrám Ducha Svatého** (2 Kor 6,16) – Církev je vedena Duchem Svatým, je v ní Božský neviditelný prvek
- **Církev jako nevěsta Kristova** (Ef 5,22-32) – stále aktuální spojení poutem lásky mezi Kristem a Církví
- **Církev jako nový Jeruzalém** (Zj 21,10) – církev směřuje k plnému uskutečnění v nebi, existence Církve vítězné
- **Církev jako matka** – rodičovská starost o ty, kteří patří do rodiny církve

Na závěr můžeme hledat nová vyjádření (metafory) pro vystižení našeho vztahu k církvi nebo našeho pohledu na církev. (Např. Církev jako *květináč*: tak jako květináč s hlinou je prostředím pro růst rostliny, tak je církev společenstvím, ve kterém má růst naše víra. – Církev jako *strom*: tak jako strom pohlcuje jedovaté látky a vyrábí kyslík, církev zprostředkovává Boží odpuštění a umožňuje člověku začít znovu. – Církev jako *hřiště*: tak jako na hřišti máme určitá pravidla (fair plair), i ve společenství církve se učíme pravidlům pro dobrý život.)

Pokud má mládež chuť projevit se výtvarně, můžeme metafory místo slov vyjádřit nějakou výtvarnou technikou, např. koláží. Spíše než jednotlivě je dobré pracovat ve skupinkách (např. po 3 osobách), kdy se nápady vzájemně doplňují, mladí se učí naslouchat druhým a vzájemně spolupracovat. Každá skupinka představí své dílo a vysvětlí, jaký obraz církve v sobě skrývá a proč. Nikdy nehodnotíme, který výtvar je lepší, protože každá práce vyjadřuje osobní názor a určitý vztah.

Námět připravil Pavel Kafka

O KŘESŤANSTVÍ NEJEN ČERNĚ

Vliv křesťanství na kulturu společnosti

Už jsme si skoro zvykli, že se dějepis rád zaměřuje na stinné stránky dějin církve. O upalování čarodějnic, Mistra Jana nebo Johanky, o zneužívání odpuštěk a třeba nevázaném životě středověkých autorit je náležitě poučen snad každý student. Nemá smysl se o tato fakta přít. Pokud jsou to skutečné události a skutečná selhání, není možné jiné řešení než jejich pokorné uznání. Z Božího hlediska lze za minulostí udělat „tlustou čáru“, protože Boží odpuštění zcela zahazuje hřích. Z lidského hlediska však minulost patří k našim dějinám, ať je jaká chce. A právě v tom je často problém. O temnou minulost kohokoli bývá obecně velký zájem. Spravedlnost si však žádá, aby se na světlo dostala i ona světlá stránka lidských dějin.

V letošním seriálu se chci pokusit tuto spravedlnost dovážít a připomenout z dějin církve to, o čem si myslím, že je právě jejich světlou stránkou. Ne, nebude řeč o křesťanských chrámech, církevních školách nebo nemocnicích, jejichž přínos obecnému blahu je patrný na první pohled. Pokusím se zaměřit na to, čím církev přispěla ke kultivaci světové civilizace a co dnes už skoro nikdo, včetně nás křesťanů, nevidí a nevnímá. S trochou nadsázky se totiž dá říct, že poslat dárcovskou SMS, odvést daň a sociální pojištění, jít na pohřeb, podat ruku na usmířenou, snažit se nezavídat anebo navštívit nemocného není v žádném případě samozřejmostí. Dokážeme to jen proto, že máme kdesi hluboko v duši „křesťanské geny“, které usměrňují naše uvažování a jednání. Tyto a podobné přístupy k druhým jsou totiž odvozeny z učení Ježíšova. Víím, že jde o velmi složitý problém a názory na něj se mohou různit. Vybral jsem proto několik základních témat, na která bych se chtěl zaměřit:

1) Rovná důstojnost každého člověka. 2) Rozdílnost práv a povinností. 3) Odpuštění a minulost. 4) Manželství jako vztah dvou v jednom. 5) Charitní a zdravotní péče. 6) Sociální síť a daňový systém. 7) Vztah a úcta k zemřelým. 8) Slavení svátků.

Nejprve je třeba uvést jednu velmi důležitou základní myšlenku nutnou k tomu, abychom pozitivnímu přínosu církve pro naši civilizaci dostatečně porozuměli: Pro všechny lidi všech dob byla základní otázkou života a přežití vazba na rodinu – rodinu co nejširší, nejpočetnější, nejbohatší, s co nejpevnějšími vztahy, ať už nazývanou kmen či klan. Kdo byl členem takové rodiny, měl šanci na přežití, obživu, bezpečí. Mít hodně dětí, dostatečné území, pastviny, vodu, jasný řád uvnitř kmene – to jsou nepsané ideály, které najdeme prakticky ve všech starých i mnoha dnešních kulturách a náboženstvích. Bylo logické, že ostatní kmeny pak představovaly potencionální nebezpečí, největším trestem pro člověka bylo vyhoštění z rodu – exkomunikace, a nesměl být tolerován žádný útok na vlastní rod.

Na Izraeli v SZ můžeme pozorovat toto uspořádání velmi zřetelně: důraz na pokrevní příbuzenství s Abrahámem, neplodnost jako tragická událost, krevní msta, touha usadit se v úrodné zemi apod. Prapůvodní „primitivní zásady přežití“ však Bůh nenechal v Izraeli dlouho vládnout. Trpělivě a vytrvale začal svůj lid vychovávat a jeho kulturu proměňovat. Izrael však také často selhával a podléhal pohanským zvykům okolních kmenů. Vytrvat v roli průkopníka nové (Boží) kultury lidstva nebylo lehké: pomáhat i nepřítelům (*Ex 23,4; Dt 22,4*), soudit spravedlivě bez ohledu na příslušnost (*Dt 1,16*), čekat na prvorozeného třeba celý život nebo se dokonce vzdát těch nejlepších dílů chovu a úrody pro Boha (*Mal 1,7.13*). Žít podle takových zákonů muselo Izraelitům připadat v oné době naprosto absurdní.

To, co se skrze Izrael nezdařilo, začalo se dařit teprve skrze Ježíše a jeho církev. Trpělivě a vytrvale, dodnes.

Jiří Kaňa

VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☉ Správné odpovědi **Chcete být biblionářem:** 1B, 2C, 3A, 4D, 5B, 6B, 7A.

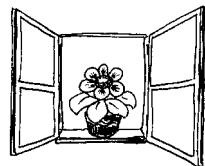
Nápověda „po telefonu“: 1. Mt 7,26. – 2. Mt 7,1. – 3. Jan 19,22. – 4. Ex 28,1n. – 5. Mt 22,19n. – 6. Mk – 16 kapitol (Mt 28 kap., Lk 24 kap., Jan 21 kap.) – 7. Sk 17,32.

- ☉ **Církev:** ... SVĚDČIT O BOŽÍ LÁSCE. (Slova řetězovky: křest, Trojice, Eva, anděl, leden, nečistota, Abrahám, Mojžiš, šalom, misál, list, tisíc, celník.)
- ☉ **Vzácný poklad:** VÍRA JE POKLAD, KTERÝ DÁVÁ SMYSL NAŠEMU ŽIVOTU.
- ☉ **Svatý František z Assisi:** 10 rozdílů (zleva doprava, shora dolů): křídlo ptáka, pták na kmeni stromu, pták na větvi, větev, pahýl větve, pravá ruka, lem rukávu, ocas čapa, kořen stromu, ucho vlka.

OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

Loni jsme se zde zabývali tím, jak můžeme v rodině prožívat svou víru. Zazněly různé praktické podněty pro jednotlivá liturgická období. Letos si položíme otázku, jak vůbec přistupovat k výchově dětí, abychom Boží obraz nezkreslili, a jaký význam má náboženská výchova pro život. Budeme vycházet z myšlenek známého německého pastoraisty, trvalého jáhna a otce rodiny Alberta Biesingera.

Nešídíme naše děti o Boha?

Rodiče chtějí pro své děti to nejlepší. Snaží se, aby je co nejlépe připravili na život. Dělají pro to všechno možné, co zrovna považují za dobré. Vědí, že společensky uznávaná a finančně zajištěná budoucnost jejich dětí je dosažitelná skrze výkon a sociální uznání. To je jeden z důvodů, proč mnozí rodiče své děti už od předškolního věku zapojují (a někdy i nutí) do nejrůznějších činností: balet, hra na hudební nástroj, učení se cizímu jazyku, sportovní trénink – to jsou v určitých kruzích základní předpoklady pro sociální uznání. Mnoha rodičům, zvláště matkám, je namlouváno, že by pro své děti mohly udělat víc, kdyby je přihlásily ještě do toho či onoho kroužku.

Chtěli bychom si připomenout, že navzdory tlaku současné doby na výkon a úspěch bychom neměli děti připravit o nejdůležitější zážitky a zkušenosti, a sice o vědomí, že jsou Bohem milovány, že Bůh je jim nablízku v každé situaci, že mají v tomto světě důležitý úkol a že jejich život směřuje k dobrému „konci“.

Pro rodiče, kteří nebyli vedeni k víře, nebo byli vedeni špatně, to není jednoduché. Ale chyby, které na nás snad naši rodiče nebo vychovatelé napáchali, nemusí být jen zátěží, mohou být naopak i vodítkem k tomu, abychom poznali, čeho se máme vyvarovat my, když nechceme svým dětem předávat obraz takového Boha, který utiskuje, učí falešně pokoře a vůbec ztěžuje život. Falešný je však i obraz Boha, který není důležitý, který nás nezajímá, nepotřebujeme ho (alespoň ne teď)...

Správné doprovázení dětí ve vztahu k Bohu by mělo dát dětem šanci poznat Boha milujícího a blízkého. Snaha o takovou výchovu je nejen úkolem, ale i darem a obohacením, protože do komunikace rodičů s dětmi aktuálně vstupuje Bůh. Děti se ptají novými očima na

věci, které my dospělí už považujeme za samozřejmé, nebo se na ně ani neptáme. Tak nám umožňují, abychom i my šli ke kořenům své víry. Děti přitom poznávají, že ani rodiče nemají na každé „proč“ jasné „proto“, že k lidskému životu patří hledání a že některé věci můžeme přijímat pouze s vírou a důvěrou, že Bohu na nás opravdu záleží.

Rozloučit se s dětskými představami o Bohu je někdy namáhavý a pomalý proces. Je však osvobozující. Je důležité, aby rodiče nezprostředkovávali dětem „sladkého“ Ježíše, který je milý, ale když je nám úzko nebo smutno, nemá pro nás význam. Nebo takového Boha, který mávnutím kouzelného proutku vyřeší každý problém. Je třeba správně se modlit, aby nevznikl dojem, že Bůh nám může zařídít život bez bolesti. Ježíšův život je toho dokladem.

Konkrétní příklad: V rodině umírá babička. Lékař jí přináší utišující injekci, protože bolesti se nedají vydržet, a říká její dceři, že maminka pravděpodobně nepřežije další noc. Matka se modlí s vnučkou: „Bože, nedej, aby babička umřela. Uzdrav ji!“ Babička však do rána umírá. Dítě pláče a vzteká se proti Bohu, který nechal milovanou babičku zemřít. Tomuto dítěti matka nedokázala v modlitbě napovědět, že všichni musíme jednou zemřít a že teď nastala ta chvíle pro jejich babičku. Mohla se přece modlit i takto: „Dobrý Bože, babička má velké bolesti. Brzy zemře. Neopouštěj ji. Vezmi ji k sobě a potěš ji. Pomoz i nám, když jsme teď smutní.“

Rodiče se mohou cítit často zahlceni prací, unaveni. Avšak pozvání Boha do našeho všedního života a do rozhovoru s dětmi nemá být nějakou zátěží navíc, nýbrž uvolněním, oázou. Jak pro děti, tak i pro rodiče je důležité číst například dětem večer z Bible (přiměřený text zpracovaný pro děti), projít s nimi celý den a vložit ho do modlitby.

Při vrůstání do pěkného vztahu k Bohu i ke společenství církve pomáhá také farnost. Tam, kde mají děti možnost prožít náboženskou zkušenost při „dětské“ bohoslužbě, získávají nejen nové zážitky a vědomosti, ale mohou korigovat i případné chyby nebo nesprávné představy o Bohu.

Připravila MaŠ

POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

☺ Katecheta: „Co má udělat boháč, aby se dostal do nebe?“

Žák se hlásí: „Zminimalizovat velblouda.“

zaslala sestra Mlada

Máte nějakou perličku z náboženství? Napište nám a podělte se o ni!

© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno
tel. 543 235 030, kl. 227, 247 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz

<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová (ilustrace).

Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho
čj. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 13. 9. 2006.